

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Z. T.**, zast. JUDr. Martinem Čonkou, advokátem, se sídlem Cheb, Komenského 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2007, č. j. 59 Az 136/2006 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 3. 4. 2007, č. j. 59 Az 136/2006 - 25, zastavil řízení o žalobě podané žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2006, č. j. OAM-1284/VL-20-11-2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobkyně v průběhu přezkumného řízení před rozhodnutím soudu ve věci, vzala svou žalobu v plném rozsahu zpět. Krajský soud proto řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastavil.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž namítala, že si zpětvzetí žaloby rozmyslela a trvá na tom, aby se příslušný soud

její žalobou zabýval. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitka nepředstavuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a navrhl odmítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka udělila dne 19. 3. 2007 plnou moc JUDr. Martinu Čonkovi, advokátu, k zastupování ve věci *„zrušení azylového řízení“*. Zplnomocněný advokát podáním ze dne 23. 3. 2007 výslovně vzal zpět žalobu proti rozhodnutí žalovaného, toto podání bylo krajskému soudu doručeno dne 28. 3. 2007.

Vzhledem k tomu, že projev vůle stěžovatelky, vyjádřené v podání jejího zástupce ze dne 23. 3. 2007, je zcela jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jím stěžovatelka zamýšlela ukončení řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného jeho zastavením, a vzhledem k tomu, že ke dni podání zpětvzetí nebylo v řízení u krajského soudu o věci rozhodnuto, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. byly splněny.

Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.

Podle § 41a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), úkon může být odvolán, jen jestliže jeho odvolání dojde soudu nejpozději současně s tímto úkonem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že si zpětvzetí žaloby rozmyslela a trvá na jejím projednání. V kontextu citovaného § 41a odst. 4 o. s. ř. však zpětvzetí žaloby mohlo být odvoláno pouze tehdy, jestliže by stěžovatelka soudu nejpozději s tímto zpětvzetím doručila úkon, jenž by vyjadřoval její vůli pokračovat v řízení, resp. obsahoval odvolání podaného zpětvzetí.

Stěžovatelka doručila soudu kasační stížnost, obsahující úkon směřující k odvolání zpětvzetí, dne 14. 5. 2007, tj. až poté, kdy bylo zpětvzetí soudu doručeno (dne 28. 3. 2007), a dokonce i poté, kdy soud v důsledku zpětvzetí řízení o žalobě zastavil (dne 3. 4. 2007).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že odvolání zpětvzetí žaloby vyjádřené v kasační stížnosti proti usnesení, jímž bylo na základě tohoto zpětvzetí řízení o žalobě zastaveno, nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. Skutečnost, že si stěžovatelka zpětvzetí žaloby rozmyslela a chtěla by, aby se soud její žalobou zabýval, nezpochybňuje projev vůle ve zpětvzetí vyjádřené, ani správnost rozhodnutí krajského soudu, který řízení o žalobě zastavil.

Podobné závěry ostatně vyjadřuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 3 Ads 36/2003 - 54, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 407/2004, www.nssoud.cz, *jestliže žalobkyně ve svém podání výslovně uvedla, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu bere zpět, soud za splnění podmínek § 37 odst. 4 s. ř. s. řízení dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastaví. Napadne-li poté žalobkyně toto rozhodnutí kasační stížností, ve které toliko namítá, že zpětvzetí žaloby učinila z důvodu zamítnutí její žádosti o ustanovení zástupce, je taková kasační stížnost nedůvodná.*

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu a rozhodnutí krajského soudu žádná pochybení, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu